

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. B.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. P. J., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **M., spol. s r.o.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenému Advokátskou kanceláriou B., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4 C 188/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. decembra 2011 sp. zn. 3 Co 194/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovaný je povinný v lehote 3 dní zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 118,70 € do rúk advokáta JUDr. P. J., so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 1. októbra 2010 č.k. 4 C 188/2008-159 v spojení s doplnčacím rozsudkom zo 4. marca 2011 č.k. 4 C 188/2008-203 uložil žalovanému povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku odovyselať v rovnakom programe, ako boli uverejnené napádané údaje, ospravedlnenie žalobcovi, ktoré bude zreteľne označené ako ospravedlnenie pánovi J. B. v znení: „T. sa ospravedľňuje pánovi J. B. za to, že dňa 17.10.2008 (piatok) odovysielala v relácii P.P. so začiatkom 19.13 hodiny reportáž s názvom „L. týždňa“, v ktorej sme označili pána J. B. M. ml. za L. týždňa zachytávajúc ho spolu s jeho rodinou smútiaceho na pohrebe jeho otca, zosnulého J. B. M. st.. V reportáži sme uviedli nepravdivé tvrdenia, na základe ktorých mal J. B. M. ml. pred rokom úspešne rozbiť otcovu legendárnu kapelu a vyhnať z nej väčšinu hudobníkov a týmto zakázať prísť na pohreb jeho otca, ich učiteľa J. B. M. st.. Uvedené tvrdenia nie sú pravdivé. Pravdou je, že J. B. M. ml. nestojí za zničením kapely D. a bývalým členom kapely účasť na pohrebe svojho otca nezakázal. J. B. M. ml. len plnil posledné želanie svojho otca, o ktoré ho sám žiadal. T. sa

súčasne ospravedlňuje pánovi J. B. za zverejnenie záberov jeho osoby a rodinných príslušníkov z pohrebu jeho otca, ktoré boli uverejnené bez jeho predchádzajúceho súhlasu a vedomia“. Žalovaného zaviazal v tej istej lehote zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch v sume 16 500 € a vo zvyšku v tejto časti žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná pravdivosť tvrdení odvysielaných v predmetnej reportáži, najmä že žalobca rozbil otcovu kapelu, vyhnal z nej väčšinu hudobníkov, ako i že zakázal im prísť na pohreb svojho otca. Týmito nepravdivými tvrdeniami a označením žalobca za „L.“ žalovaný neoprávnene zasiahol do práva žalobcu na ochranu osobnosti a necitlivým a dehonestujúcim spôsobom zaútočil na osobu žalobcu a jeho súkromie. Preto súd prvého stupňa žalovanému v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka uložil povinnosť poskytnúť žalobcovi morálnu satisfakciu vo forme ospravedlnenia a keďže týmto neoprávaným zásahom bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu a jeho vážnosť v spoločnosti žalovanému v zmysle § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výšku stanovil na 16 500 €, keďže túto sumu, vzhľadom na charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti žalobcu, intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, považoval za primeranú rušivému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Nakoľko sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33 204,94 €, žalobu vo zvyšku zamietol.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 12. decembra 2011 sp. zn. 3 Co 194/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalovaný je povinný v lehote 3 dní odvysielat' ospravedlnenie sa žalobcovi v rovnakom vysielacom čase, v akom boli odvysielané napádané tvrdenia, ktoré bude zreteľne označené ako ospravedlnenie sa pánovi J. B. a vo zvyšku rozsudok potvrdil. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil, na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom pokiaľ ide o žalobu v časti morálnej satisfakcie, ako aj pokiaľ ide o žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Keďže medzičasom T. už reláciu P.P., v rámci ktorej bola odvysielaná predmetná reportáž „L. týždňa“ nevysielala, nie je možné žalovanému uložiť povinnosť odvysielat' ospravedlnenie v rovnakom programe, ako to vyplýva z rozsudku súdu prvého stupňa. Preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému uložil povinnosť odvysielat' ospravedlnenie sa žalobcovi v rovnakom vysielacom čase (nie

v rovnakom programe), v akom boli odvysielané napádané tvrdenia, ktoré bude zreteľne označené ako ospravedlnenie sa pánovi J. B..

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaný dovolanie. Uviedol, že odvolací súd svojím postupom mu odňal možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu, pretože neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy, súd pri vykonávaní dôkazov nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a vôbec sa nezaoberal jeho podaním z 1. decembra 2011, ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené elektronicky pred pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Ďalej uviedol, že súdy neuskutočnili výklad § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka v súlade s konštantnou judikatúrou, rozhodli spôsobom, ktorý nezodpovedá skutkovému stavu, a preto ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. So zreteľom na uvedené žalovaný žiadal rozsudky súdov oboch nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť, nakoľko ním uplatnené dovolacie dôvody nie sú opodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci preto dovolací súd musel v rámci prípustnosti dovolania žalovaného z hľadiska § 236 a nasl. O.s.p. najskôr vyriešiť otázku, či rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska vecného zmeňujúci.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Predpokladom prípustnosti dovolania podľa vyššie uvedeného ustanovenia je taká zmena rozsudku súdu prvého stupňa rozsudkom odvolacieho súdu vo veci samej, pri ktorej z porovnania obsahu rozhodnutí súdov oboch stupňov je zrejmé, že práva a povinnosti účastníkov konania boli nimi odlišne konštituované alebo deklarované. Pre porovnanie rozhodnutí oboch súdov a záver, či došlo k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa rozhodnutím odvolacieho súdu je právne významný obsah rozhodnutí, a nie ich formulácia. Rozhodujúce nie je formálne hľadisko - ako odvolací súd z hľadiska slovného vyjadrenia označil, zostavil a zoštylizoval výrok svojho rozhodnutia, ale vecné hľadisko - či odvolací súd svojím rozsudkom niečo vecne zmenil na tom, čo pred ním deklaroval alebo konštituoval súd prvého stupňa. Z hľadiska prípustnosti dovolania možno za zmenu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím o veci samej. V porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa musí ísť o iné, rozdielne rozhodnutie o veci samej. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 75/2005, 3 Cdo 114/2005, 3 Cdo 80/2008, 5 Cdo 221/2010).

Dovolací súd pri riešení otázky, či rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska vecného zmeňujúci, vychádzal z porovnania obsahu práv a povinností, ktoré súdy oboch stupňov konštituovali výrokmi svojich rozsudkov. Vzal na zreteľ, že vo veci samej tak rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 1. októbra 2010 č.k. 4 C 188/2008-159 v spojení s doplnčacím rozsudkom zo 4. marca 2011 č.k. 4 C 188/2008-203, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. decembra 2011 sp. zn. 3 Co 194/2011 zhodne vecne posúdili práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu pokiaľ ide o oba nároky uplatnené žalobcom (morálna satisfakcia, náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch). Sám odvolací súd zdôraznil zhodu jeho skutkových a právnych záverov so závermi súdu prvého stupňa a z jeho odôvodnenia vyplýva, že rozhodnutie nezmenil vecne, len vzhľadom na skutočnosť, že T. už reláciu P.P., v rámci ktorej bola odvysielaná predmetná reportáž „L. týždňa“ nevysielala, upresnil spôsob, akým má byť ospravedlnenie odvysielané, keď spôsobom odvysielania uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa „v rovnakom programe“ nahradil

spôsobom „v rovnakom vysielacom čase“. Táto rozdielnosť neznamena, že by odvolací súd upravil práva a povinnosti účastníkov inak, než súd prvého stupňa (odvolací súd, napokon, túto zhodnosť výslovne vyjadril v odôvodnení tým, že "odvolanie nie je dôvodné"). Vzhľadom na uvedené nemožno napadnutý rozsudok považovať za zmeňujúci, i keď je z hľadiska formálneho označený ako zmeňujúci. Dovolanie proti nemu preto podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné nie je.

Keďže oba súde z hľadiska obsahového rozhodli rovnako, vychádzal dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z toho, že napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 2 dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalovaného z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie, ktoré podal žalovaný, mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnemu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, nakoľko sa nezaoberal jeho podaním z 1. decembra 2011, ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené elektronicky pred pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Vzhľadom na námietky žalovaného bolo v dovolacom konaní potrebné zaujať právne závery o tom, či (prípadné) nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo či má za následok procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

K tejto námietke dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť

o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Pokiaľ žalovaný namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

K námietke dovoľala, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď súdy neuskutočnili výklad § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka v súlade s konštantnou judikatúrou a v rozpore so skutkovým stavom, je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázaná bola ním tvrdená procesná vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd

odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta, ktorý žalobcu zastupoval v konaní na súdoch nižších stupňov, za 1 úkon právnej služby, poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného z 22. februára 2012 [§ 114 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení do 30. júna 2013 (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 a 8 vyhlášky vo výške 91,29 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (7,63 €) a daňou z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, predstavuje spolu 118,70 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2016

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková